

“Tenir fe, deia una persona, és tenir el costum de cridar”

Dij, 13/12/2018 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General. 12 de desembre 2018.

Catequesi sobre el “Pare nostre”. 2. Una pregària que demana amb confiança

Estimats germans i germanes, bon dia!

Continuem el camí de les catequesis sobre el “Pare nostre”, que vam començar la setmana passada. Jesús posa en els llavis dels seus deixebles una pregària breu, audaç, formada per set peticions – un nombre que en la Bíblia no és casual, indica plenitud. Dic audaç perquè, si no ho hagués suggerit el Crist, probablement cap de nosaltres – de fet, cap dels teòlegs més famosos – gosaria pregar a Déu d’aquesta manera.

De fet, Jesús convida els seus deixebles a apropar-se a Déu i a adreçar-li amb confiança algunes peticions: en primer lloc respecte a Ell i després respecte a nosaltres. No hi ha preàmbuls en el “Pare nostre”. Jesús no ensenya fórmules per “guanyar-se” el Senyor, sinó que invita a pregar-li fent caure les barreres de la submissió i de la por. No diu que ens adrecem a Déu anomenant-lo “Omnipotent”, “Altíssim”, “Tu, que ets tan lluny de nosaltres, jo sóc un desgraciat”: no, no ho diu, sinó senzillament «Pare», amb tota senzillesa, com els infants que s’adrecen al seu pare. I aquesta paraula “Pare”, expressa la fe i la confiança filial.

La pregària del “Pare nostre” té les seves arrels en la realitat concreta de l’home. Per exemple, ens fa demanar el pa, el pa de cada dia: petició senzilla, però essencial, que diu que la fe no és una qüestió “decorativa”, separada de la vida, que intervé quan estan cobertes totes les altres necessitats. En tot cas la pregària comença amb la mateixa vida. La pregària – ens ensenya Jesús – no comença en l’existència humana quan l’estómac ja està ple: més aviat s’amaga on hi ha un home, qualsevol home que té gana, que plora, que lluita, que sofreix i es pregunta “per què?”. La nostra primera pregària, en un cert sentit, va ser el primer gemec que va acompanyar el primer alè. En aquell plany del nounat s’anunciava el destí de tota la nostra vida: la nostra contínua fam, la nostra contínua set, la nostra recerca de felicitat.

Jesús, en la pregària, no vol desconnectar l’èsser humà, no el vol anestesiar. No vol que esmorteïm les preguntes i les peticions aprenent a suportar-ho tot. En canvi vol que cada sofriment, que cada inquietud, s’adreci cap al cel i es converteixin en diàleg.

Tenir fe, deia una persona, és tenir el costum de cridar.

Tots hauríem de ser com el Bartomeu de l’Evangeli (cf. Mc 10,46-52) – recordem aquell passatge de l’Evangeli, Bartomeu, el fill de Tomeu -, aquell home cec que captava a les portes de Jericó. Al voltant seu hi havia tanta bona gent que li deia que callés: “Però calla! Que passa el Senyor. Calla. No molestis. El Mestre té tantes coses a fer; no el molestis. Tu molestes amb els teus crits. No molestis”. Però ell no escoltava aquells consells: amb santa insistència, pretenia que amb la

seva miserable condició pogués finalment trobar Jesús. I cridava més fort! I la gent ben educada deia: “Però no, és el Mestre, per favor! Fas una mala impressió!”. I ell cridava perquè volia veure, volia ser guarit: «Jesús, tingues pietat de mi!» (v. 47). Jesús se’l mira i li diu: «La teva fe t’ha salvat» (v. 52), com per explicar que la cosa decisiva per a la seva guarició ha estat aquella pregària, aquella invocació cridada amb fe, més fort que el “seny” de tanta gent que el volia fer callar. La pregària no només precedeix la salvació, sinó que d’alguna manera la conté ja, per què allibera de la desesperació de qui no creu que hi hagi una sortida per a tantes situacions insuportables.

Per descomptat després els creients senten també la necessitat de lloar Déu. Els evangelis ens expliquen l’exclamació de joia que brolla del cor de Jesús, ple de sorpresa agraït al Pare (cf Mt 11,25-27). Fins i tot els primers cristians van sentir l’exigència d’afegir al text del “Pare nostre” una doxologia: «Perquè és teu el poder i la glòria pels segles» (Didaché, 8, 2).

Però ningú de nosaltres està obligat a abraçar la teoria que algú en el passat va exposar, que la pregària de petició és una manera de fe dèbil, mentre que la pregària més autèntica seria la lloança pura, la que cerca Déu sense el pes de cap petició. No, això no és cert. La pregària de petició és autèntica, és espontània, és un acte de fe en Déu que és el Pare, que és bo, que és omnipotent. És un acte de fe en mi, que sóc petit, pecador, pobre. I per això la pregària, per demanar qualsevol cosa, és molt noble. Déu és el Pare que té una immensa compassió de nosaltres, i vol que els seus fills li parlin sense por, directament anomenant-lo “Pare”; o en les dificultats dient: “Però Senyor, què m’has fet?”. És per això que li ho podem explicar tot, fins i tot les coses que en la nostra vida romanen distorsionades i incomprensibles. I ens ha promès que estarà sempre amb nosaltres, fins a l’últim dia que passarem en aquesta terra. Diguem el Pare nostre, començant així, senzillament: “Pare” o “Papà”. I Ell ens comprèn i ens estima tant!.

Traducció de Josep M. Torrents Sauvage